

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Pavlíny Vrkočové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **V. D. P.**, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2016, č. j. 61 Az 2/2016 - 63

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se **o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2016, č. j. OAM-184/LE-VL18-HA08-2015, neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 18. 8. 2016 č. j. 61 As 2/2016 - 63, zamítl.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalobce se v zemi původu obává způsobu vymáhání dluhu a odkazuje přitom na odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016 (strana 6). Zde je uvedena informace MZV ze dne 26. 5. 2015, která ve svém textu obsahuje větu: „Způsoby vymáhání dlužných částek mohou být ve Vietnamu velmi nevybíravé“. Dle závěrů krajského soudu žalobce v této souvislosti jen obecně vyslovil obavu z věřitelů, avšak žádný nátlak či dokonce nevybíravý způsob vymáhání dluhu vůči němu doposud učiněn nebyl. Proto krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť blíže nereagovalo na žalobcovo tvrzení o soukromých subjektech, kterých se obává.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvádí, že v jeho případě kasační stížnost je přijatelná, neboť krajský soud zásadním způsobem pochybil při vyhodnocení stěžovatelovy žalobní námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, neboť se pokusil zhojit vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vlastní úvahou. V azylovém pohovoru stěžovatel uvedl, že si nelegálním způsobem vypůjčil částku 22.000 USD a tyto prostředky posléze využil na jiný účel, než původně zamýšlel, tedy nikoli na studium na vysoké škole, nýbrž na vycestování do České republiky. Rovněž uvedl, že byl již věřitelem upomenut a vyzván k vrácení dlužné částky, přičemž v současnosti vrátil asi 7.000 nebo 8.000 USD. Stěžovatel tedy ve správním řízení výslovně argumentoval obavou ze soukromých osob, tedy svých věřitelů, přitom bylo zcela evidentní, že se jednalo o obavy pramenící z násilného, svévolného a protiprávního způsobu vymáhání dluhů, nikoli snad z řádného vedení výkonu rozhodnutí. Dle jeho názoru za jistých okolností může být i pronásledování ze strany soukromých subjektů relevantním důvodem pro udělení doplňkové ochrany, a to v případě, že příslušný stát není schopen žadateli zajistit ochranu proti takovým soukromým subjektům, které mohou žadatele po jeho návratu do země původu ohrozit. Ačkoliv krajský soud žalobní bod vypořádal, tedy vyjádřil své přesvědčení, že rozhodnutí žalovaného není v namítaném ohledu nepřezkoumatelné, ve skutečnosti se očividně nevěnoval tomu, jak se žalovaná vypořádala s evidentním tvrzením stěžovatele, že o mezinárodní ochranu žádá i z důvodu strachu z věřitelů, i zda konkrétní okolnosti této stěžovatelovy obavy mohou založit důvod mezinárodní ochrany.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a je i řádné odůvodněno. Správní orgán zohlednil skutečnosti uváděné stěžovatelem v průběhu správního řízení a posoudil je z hlediska příslušných ustanovení zákona o azylu. Domnívá se, že správní rozhodnutí je dostatečně individualizované a přezkoumatelné, zákonné, věcně správné a netrpí vadami vytýkanými mu stěžovatelem. Správní orgán odkazuje na shromážděný spisový materiál ve věci a na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako na své vyjádření k žalobě ze dne 4. 5. 2016, v němž reagoval na obsah žalobních bodů, pokud mohou být chápány jako předobraz námitek kasačních. Kasační stížnost považuje za nepřijatelnou, neboť stěžovatel neprokázal a žalovaný správní orgán nezjistil žádnou okolnost, která by svědčila o přesahu vlastních zájmů stěžovatele. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost jako nepřijatelná odmítnuta, nebo pro nedůvodnost zamítnuta.

Specifikum kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany spočívá v tom, že možnost jejího posouzení soudem závisí nejen na splnění podmínek její přípustnosti, ale také na splnění podmínky přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy na předpokladu, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 – 57 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>). Z nich vyplývá, že soudní ochrana byla stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednání jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci, a další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn přesahem jeho vlastních zájmů. Z tohoto

pokračování

úhlu pohledu proto Nejvyšší správní soud nahlížel na stěžovatelem podanou kasační stížnost a důvody v ní uplatněné a po konstatování její přípustnosti dospěl k závěru, že přijatelná není.

Z důvodů uváděných stěžovatelem je patrné, že si ve Vietnamu půjčil peníze, které dosud nevrátil. Proto se obává svého návratu zpět do vlasti. Krajský soud i správní orgán se s argumenty stěžovatele dostatečně vypořádaly a odkázaly na ustálenou judikaturu zdejšího soudu k této problematice.

V projednávané věci tak Nejvyšší správní soud nenašel žádnou otázku, k níž by považoval za nezbytné vyjádřit se z důvodu nutnosti sjednocování judikatury a ani stěžovatel sám takovou otázku v kasační stížnosti nepředestřel. Důvod přijatelnosti spatřoval ve vadě řízení před správním orgánem. Zde je ovšem nutno zdůraznit, že judikaturou takto formulovaný důvod přijatelnosti kasační stížnosti nemůže jít za hranice právní úpravy výše citované a že tento důvod byl koncipován jen jako určitá pojistka vůči zjevně excesivním postupům či rozhodnutím správních orgánů při posuzování otázek mezinárodní ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, čj. 3 Azs 189/2016-19).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námítky uplatněné v kasační stížnosti. Stěžovatel netvrdil žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti a nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a dle § 104a odst. 1 s. ř. s. ji usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu